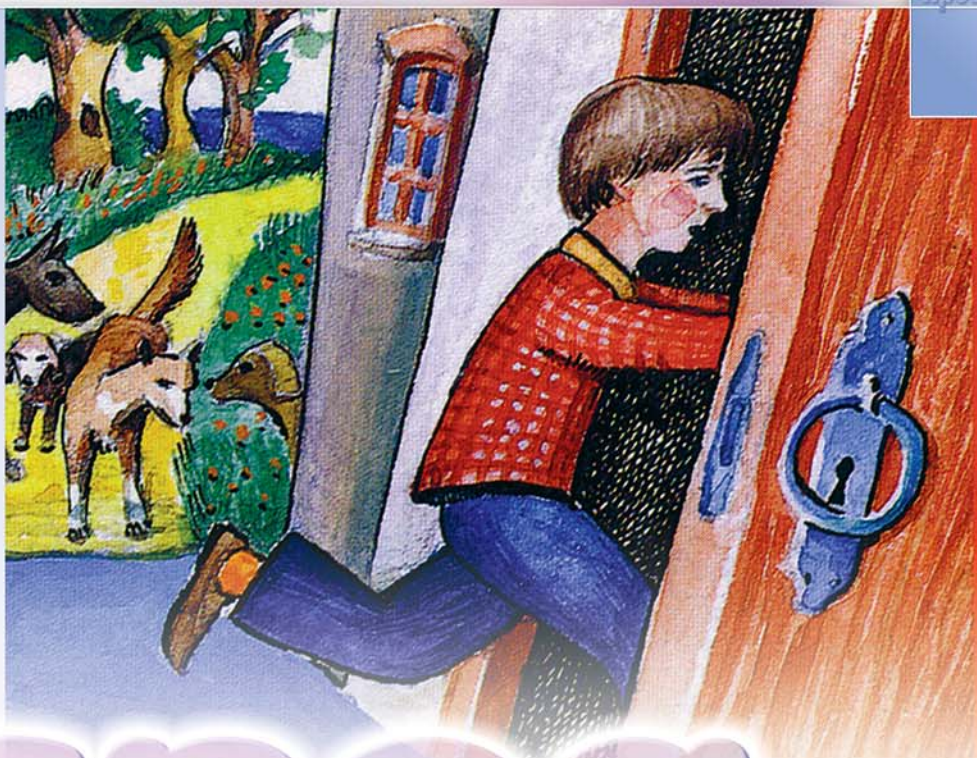

Тичам с Всичка сила по пясъчната пътечка. Заг гърба ми се чува лай и ръмжене. Кучета! Не съм способен да се обърна, не ми достига въздух в дробовете. Остава съвсем малко да стигна до Вкъщи и да затворя зад себе си тежката желязна врата...

Единствено гордият и надменен човек може да каже: "Способен съм сам да се защита!" Опасността ни причаква навсякъде: зли кучета, болести, грешки или злонамерени действия на околните. Хората защитават

Господ - моя защита

редките видове птици от изчезване, градините - от бурени, обувките си - от влага. Но често забравят, че самите те се нуждаят от защита. Кои може да ни защити? За да си отговорим, трябва да се обърнем към Бога.

Бог е създал човека и благоволява в него, предлага му Своето спасение и защита. Цар Давид сравнява Господ с пастир, който води стадото си на най-добрите полета и го защитава от дивите зверове. Само трябва да Му вярваме и да вървим след Него.

Може ли Бог да ме опази от настинка? Разбира се, та нали Той е Господар на здравето. От лоша оценка в бележника, от всякаква опасност? Разбира се, нали Той е Господар на всичко! Но понякога е полезно да получа лоша оценка. Това ми помага да разбера до каква степен съм прилежен в училището. А и настинката също

може да послужи като добър урок за този, който ходи без шапка през зимата. Така неприятностите ни предпазват от големите грешки. Бог понякога допуска скръб, която ми напомня за моята слабост, за да не се възгордея.

За Бога е безкрайно важно да защити моята душа от злото. Това Свое право Той няма да протстъпи на никого и никой няма да се справи по-добре от Него. Сред опасностите, злото и тревогите Той праща в сърцата ни мир - чуден божествен покой, който побеждава страха и ни дава сили. Можем напълно да се уповаваме на Неговата сила. В Библията пише: "Защото ще заповяда на ангелите Си за теб да те пазят във всичките ти пътища" (Пс. 91:11). И ако Бог е с нас, защо да се страхуваме?

Втурвам се Вкъщи и затварям Вратата след себе си. Събитията от последните минути се повтарят като на филмова лента в съзнанието ми, кръвта пулсира в слепоочията ми. Мама бърза към мене, за да ме успокои. Лаят и ръмженето остават отвън. Спасен съм!

Запомнете: "Името Господне е яка кула; праведният прибягва в нея и е поставен нависоко" (Пр. 18:10).

Той ме защитава от злото, пази сърцето ми. Иска Вярата ми да бъде като камък. Иска да Му Вярвам, дори в долината на сълзите. Светлината Му разпръсква тъмнината. Всемогъщият Христос!

Угор Мартинов